వెనుతిరగని వెన్నెల

- డా.కె.గీతా మాధవి

జరిగిన కథ: అమెరికాలో తన తల్లికి స్నేహితురాలు, స్త్రీలకు సహాయం చేసే సంస్థ "సహాయ"ను నడిపే ఉదయినిని కలవడానికి వస్తుంది సమీర. నాలుగు నెలల గర్భవతైన సమీర, తనకు విడాకులు తీసుకోవాలని ఉందని, అందుకు దోహదమైన పరిస్థితుల్ని చెపుతుంది. ఉదయిని "తన్మయి" కథ చెపుతాను, విన్నాక ఆలోచించుకోమని చెప్తుంది సమీరతో. చుట్టాల పెళ్లి లో కలుసుకున్న తన్మయి, శేఖర్ లకు పెద్దవాళ్ల అనుమతితో పెళ్లిజరుగుతుంది. పెళ్లయిన మరుక్షణం నించే శేఖర్ అసలు స్వరూపం బయట పడుతుంది. మొదటి సంవత్సరంలోనే అబ్బాయి పుడతాడు. కష్టమ్మీద తన్మయి యూనివర్శిటీ లో ఎమ్మే పాసవుతుంది. తన్మయి ఆశయాల్ని భరించలేని శేఖర్ గొడవ చేసి ఇంట్లో నుంచి వెళ్లిపోయి విడాకుల నోటీసు పంపుతాడు. తన్మయి కష్టపడి జే.ఆర్.ఎఫ్ సాధిస్తుంది. ఎన్నో రోజులు పోరాడి, చివరికి శేఖర్ కు తనే విడాకులు ఇస్తుంది. . హైదరాబాదు కు దగ్గర్లో తన్మయికి లెక్చరర్ గా ఉద్యోగం వస్తుంది. చిన్ననాటి స్నేహితుడు ప్రభు అనుకోకుండా మళ్లీ ఎదురవుతాడు.

-49-

"సిద్ధూ! నేను మీతో మాట్లాడాలి" అంది తన్మయి.

"తప్పకుండా, చెప్పండి" అన్నాడు సిద్దార్థ.

కాలేజీలో ఆవేళ సాయంత్రం స్టడీ అవర్స్ తామిద్దరి వంతు కావడం వలన మిగతా స్టాఫ్ అంతా అప్పటికే వెళ్ళిపోయేరు.

తన్మయి కాలేజీ నుంచి బయటకు దారి తీస్తూ, "అలా రోడ్డు చివరి వరకూ నడుద్దాం" అంది.

అయిదు నిమిషాల మౌనం తర్వాత సంశయిస్తున్నట్టున్న తన్మయి వైపు తిరిగి, "ఏదో చెప్పాలని పిలిచేరు" అన్నాడు గుర్తు చేస్తున్నట్టు.

తన్మయి "ఎక్కణ్ణించి మొదలు పెట్టాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను అంది" దూరంగా ముంచుకొస్తున్న మేఘాల వైపు చూస్తూ.

పది నిమిషాల నడక తర్వాత "ఏమో సిద్ధూ, జీవితం అంతా అల్లకల్లోలంగా ఉంది ఈ ఆకాశంలా" అంది.

"ఊ..అర్థం చేసుకోగలను. జీవితం అంత భారమైనది ఇంకోటి లేదు" అంటూ

"కాస్త టీ తాగుదాం" అంటూ రోడ్డు పక్కన ఉన్న టీ దుకాణం లోకి దారి తీసేడు.

"ఏం సార్, బాగున్నరా?" అన్నాడు దుకాణాదారు.

ఇద్దరూ కూర్చునే లోగా "దో అద్రక్ చాయ్" అని అరిచాడు.

సిద్దార్థ చిన్నగా నవ్వుతూ "చిన్న ఊళ్లల్లో పనిచెయ్యడం వలన ఉండే లాభాల్లో ఇదొకటి. మనం ఆర్డరు ఇవ్వక్కరలేదు" అన్నాడు.

టీ మెల్లగా సిప్ చేస్తూ "చాలా వరకూ నిలదొక్కుకున్నాను సిద్ధూ . కానీ కొత్త నిర్ణయాలు తీసుకోవడానికి భయం వేస్తూంది" అంది తన్మయి సాలోచనగా.

"నిర్ణయాలు తీసుకోవడానికి భయం వేస్తూన్నదంటే కారణం ఆ నిర్ణయం సరైనది కాకపోయి అయినా ఉండాలి, లేదా నిర్ణయం పట్ల సరైన అవగాహన లేకపోయి అయినా ఉండాలి" అన్నాడు.

"మొదటిది అవునో, కాదో అనే మీమాంస, రెండోది పెంపొందించుకోవలసిన ఆవశ్యకత. అందుకే మధ్యే మార్గంగా వాయిదా వేస్తున్నాను" అంది తన్మయి.

"మీ సమస్యేవిటో తెలీదు కానీ, వాయిదా అన్ని సందర్భాల్లోనూ పనికిరాదు. ఆలస్యం అమృతం విషం. మీకు తెలియనిదేవుంది?
అలాగని తొందరపాటు నిర్ణయాలూ పనికిరావు. కానీ ఒక్కటి మాత్రం నిజం. మనస్ఫూర్తిగా మీకు నచ్చినది, ఇష్టమైనది చెయ్యండి. అప్పుడే ఒకసారి నిర్ణయం తీసుకున్నాక మంచి ఎదురైనా, చెడు ఎదురైనా తట్టుకోగలిగే శక్తి వస్తుంది. ఏదేమైనా నిర్ణయానికి కట్టుబడండి. గుడ్ లక్" అని లేచేడు సిద్దార్థ.

తన్మయికి మనసంతా తేలికగా మారింది. "థాంక్యూ" అంటూ ప్రశంసాపూర్వకంగా చూస్తూ నమస్కరించింది. అతని పట్ల ఉన్న గౌరవం మరింత పెరిగింది.

"ఎటువంటి సమస్యనైనా చక్కగా విశ్లేషించి, విషయం ఇట్టే బోధపడేటట్లు చేస్తాడు. సిద్దార్థ లాంటి స్నేహితుడు దొరకడం నిజంగా తన అదృష్టం" నడుస్తూ ఆకాశం లోకి చూసింది. చిత్రంగా మేఘాలన్నీ చెల్లాచెదురై ఆకాశం ప్రశాంతంగా ఉంది.

ఇంటికి వచ్చేసరికి తన్మయి కోసం పార్శిల్ ఎదురుచూస్తూ ఉంది. ప్రభు నించి వచ్చిందని అర్థమవుతూనే ఉంది.

సాలోచనగా పార్సిల్ ని కత్తెరతో జాగ్రత్తగా కత్తిరించింది.

ఒక చిన్న అబ్బాయి, అమ్మాయి చెయ్యీ చెయ్యీ పట్టుకుని నడుస్తున్న ఫోటో లామినేషన్ అది.

ముచ్చటగా ఉన్న ఆ ఫోటోని గోడకి తగిలిస్తూ "ఎంత మంచి సెలక్షన్ చేసేడు ప్రభు!" అనుకోకుండా ఉండలేకపోయింది.

అతని ఉత్తరాలు, అతని చేతలు అతను మంచివాడని చెపుతున్నాయి. మనసు అతన్ని కోరుకుంటూంది. ఒంటరిగా ఇన్నాళ్లూ బతికినా, తనకీ తోడుంటే బావుణ్ణన్న ఒక చిన్న ఆశ ఏదో అతన్ని ఒప్పుకోమంటూంది.

కాగితం తీసుకుని ఉత్తరం రాయడం ప్రారంభించింది.

"ప్రియమైన ప్రభూ!

ఎలా ఉన్నారు?

మీ ఉత్తరం వంద సార్లు చదవడం పూర్తికాక ముందే మీరు పంపిన చిత్రం అందింది. ఎంత అందంగా, ముచ్చటగా ఉందో! మాయా మర్మంలేని పసి ప్రేమ. మనుషులు ఎప్పటికీ అలా కల్మషరహితంగా ఉండిపోతే ఎంత బావుంటుంది ప్రపంచం! మొన్నటికి మొన్న ఉదయానే కురిసిన హేమంత తుషారంలా మీ ఉత్తరంలో నుంచి రాలిపడ్డ గులాబీ రేకులు. ఉత్తరం మడత విప్పినప్పుడల్లా నన్ను చుట్టుముడుతున్న పరిమళం. ఇప్పుడేమో చిదానందాన్ని పంచే చిత్రం! నేను మీకు ఏమిచ్చి ఋణం తీర్చుకోను!! మీ కోసం ఇదిగో నా హృదయాన్ని బహుమతిగా పంపుతున్నాను.

మీ

తను"

తను రాసిన ఉత్తరాన్ని తనే నాలుగైదు సార్లు చదువుకుంది.

అతనంటే తనకూ ఇష్టమని చెప్పడం తప్పేమీ కాదని అనిపిస్తూంది. పెళ్లి అనే ఆలోచనను తనెలాగూ సంవత్సరం తర్వాతకు వాయిదా వేసింది.

ఉత్తరం మడిచి తలగడ కింద పెట్టుకుని పడుకుంది. పక్కనే నిద్రపోతున్న బాబు చెంపల్ని నిమిరింది.

"నువ్వు చెప్పు నాన్నా! నేనేమి చెయ్యాలో" అంది.

నిద్దట్లో ప్రశాంతంగా ఉన్న వాడి ముఖమ్మీద చిర్నవ్వు ఒక్క క్షణం వెలిగింది.

తన్మయి వాణ్ణి దగ్గరగా అదుముకుని ముద్దు పెట్టుకుంది. "చాలు నాన్నా" అంటూ.

★★

జ్యోతి ఉత్తరం రాసింది. ఇంటర్వ్యూకి వచ్చినపుడు హైదరాబాదు లో తమకు ఆతిథ్యం ఇచ్చిన పెద్దమ్మ కొడుక్కి పెళ్లట. భాను మూర్తికి ఆరోగ్యం కాస్త కుదుటపడింది కాబట్టి ఇద్దరూ ముందుగా తన దగ్గిరికి వచ్చి, అంతా కలిసి పెళ్ళికి వెళ్దాం, రెండ్రోజులు సెలవు పెట్టమని.

అమ్మా, నాన్నా ఇద్దరూ వస్తున్నారు. తన్మయికి గొప్ప ఆనందం వేసింది.

ఇంట్లోకి టిఫిన్లు ఇతరత్రా వండుకోవడానికి కావల్సిన కిరాణా సామాన్లు కొని తెచ్చింది.

తండ్రి భోజనం తినడానికి కిందన కూర్చోలేడు కాబట్టి రేకు భోజనం బల్ల, ఒక రెండు ఫోల్డింగు కుర్చీలు కొంది.

పెళ్లికి కట్టుకోవడానికి తన దగ్గిర ఒక్క పట్టుచీర కూడా లేదు. పైగా తనకి ఎన్నాళ్లుగానో మంచి చీర కొనుక్కోవాలని ఉంది. సిద్ధూ చెప్పిన మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చేయి. అవును, మనస్ఫూర్తిగా నచ్చినట్లు బతకడంలోనే ఆనందం ఉంది. తాయిబా ను తోడు తీసుకెళ్లి సులభ వాయిదాల్లో కట్టడానికి ఒప్పుకుని మంచి జరీ పట్టుచీర కొని తెచ్చుకుంది. చీరకు అంచులు, ఫాల్సు, జాకెట్టు కుట్టించడానికి ఇచ్చింది.

శేఖర్ నించి విడిపోయేక తల్లీ, తండ్రీ మొదటిసారి వస్తున్నారు తన దగ్గిరికి. వాకిట్లో ముగ్గులు వేసింది. చెప్పలేని ఆనందంగా ఉంది. తను చదువుకుని ప్రయోజకురాలు అయ్యింది. ఉద్యోగం చేస్తూ తన కాళ్ల మీద తను నిలబడి, తన మానాన తను హాయిగా బతుకుతూంది. ఇంతకంటే ఏ తల్లిదండ్రులకైనా ఏం కావాలి? తనని చూసి తప్పకుండా సంతోషపడతారు. అద్దంలో తనను తాను చూసుకుని గుండెలనిండా ఊపిరి పీల్చుకుంది. కళ్ల కింద నల్ల చారలు, పీక్కుపోయిన చెంపలు.అయినా జీవితం ఏవీ నిరాశాజనకంగా లేదు. తనకు నచ్చిన కాటన్ పంజాబీ డ్రెస్సు వేసుకుని, తల్లి ఇచ్చిన సన్నని గొలుసు, ఒక జత గాజులు మాత్రం వేసుకుంది.

బాబుకి పేంటు, షర్టు, బూట్లు, సాక్సులు వేసి తయారు చేసింది. తాతయ్య, అమ్మమ్మ వస్తున్నారని బాబు హుషారుగా చిందులు వేయసాగేడు.

తల్లీ, తండ్రీ వస్తారన్న సమయానికి అరగంట ముందే బండి మీద బస్టాండుకి బయలుదేరింది.

సమయానికంటే పది నిమిషాల ముందే బస్సు వచ్చింది.

తన్మయిని, బాబుని చూస్తూనే జ్యోతి ఆత్రంగా బాబుని ఎత్తుకుని ముద్దాడింది. ఇద్దరూ బాబు మీద బాగా బెంగ పడ్డట్టు ఒక్క క్షణం కింద దించకుండా ఒకళ్ళు మార్చి ఒకళ్ళు ఎత్తుకోసాగేరు. తన్మయికి వాళ్లని చూసి పట్టరాని అనందం కలిగింది. తల్లి దగ్గిరికెళ్లి కౌగలించుకుంది. తండ్రి చేతిలో బ్యాగు అందుకుంది.

వీథి మలుపు తిరగగానే "అదేవిటమ్మా, ఇంత కంటే వేరే చోట ఇల్లు దొరకలేదా" అంది వీథి మొదట్లో పీర్ల పండగ నాటి జెండాలను చూస్తూ.

వాళ్లు వచ్చిన సంతోషం గంట కూడా నిలవలేదు తన్మయికి.

వస్తూనే చికాకు పడింది. "ఏవిటీ ఇల్లు, కనీసం సెపరేటు బాత్రూము కూడా లేకుండా? ఆ ఇంటావిడ ఏంటి, అస్తమాటూ అన్నిటికీ కల్పించుకుంటూ..." అని.

ఇక తండ్రి తన్మయి ఏదో కోల్పోయి నిరాశలో బతుకుతున్నట్టు బాధాకరంగా ముఖం పెట్టుకు కూర్చున్నాడు.

తన్మయి ఏదో రకంగా వాళ్ల మూడ్ మార్చడానికన్నట్లు, "అమ్మా, పెద్దమ్మ కొడుకు పెళ్లికి పట్టుచీర కొనుక్కున్నాను చూడు" అంది చీర ఎదురుగా పెడుతూ.

జ్యోతి ముఖంలో మార్పు లేకపోగా శోకాలు పెట్టడం ప్రారంభించింది.

"ఆ దౌర్భాగ్యుడు నీ మెళ్లో పుస్తెలు కూడా లాక్కున్నాడు. ఇప్పుడు ఏ ముఖం పెట్టుకుని పెళ్లికి వెళ్తాం?" అంటూ ముక్కు చీదడం ప్రారంభించింది.

ఇదేమీ వినడం ఇష్టం లేనట్లు తండ్రి తల మీద చెయ్యేసుకుని పడుకున్నాడు. తన్మయికి సంతోషం అంతా నీరుగారిపోయింది.

తను పెళ్లికి వీళ్ల కూడా వెళ్లడం వీళ్లకి పరువు నష్టమన్నమాట. తను భర్త నుంచి విడిపోయింది కాబట్టి నలుగురూ నాలుగు మాటలంటారన్న బాధన్నమాట వీళ్లకి.

అయినా తన్మయి వెనక్కి తగ్గకుండా, "అమ్మా! మేమిద్దరం విడిపోయేం అన్న విషయం ఈ సరికే అందరికీ తెలిసే ఉంటుంది. కాబట్టి నా మెళ్లో మంగళ సూత్రాలు కనబడాల్సిన అవసరం లేదు. అయినా నేనేదో తప్పు చేసినట్లు నలుగురిలో కలవకుండా ఎందుకు ఉండిపోవాలి?అయినా ఎవరైనా ఏమైనా అంటే నేను సమాధానం చెప్పుకుంటాను " అంది స్థిరంగా.

"మొకమ్మీద అంటారా ఎవరైనా? వెనక వెనక నవ్వుకుంటారు" అంది జ్యోతి ఇంకా ముక్కు చీదుతూ.

"నా వెనక వాగుకునే వాళ్ల గురించి నాకు బాధ లేదు, మీకు బాధగా ఉంటే నేను రావడం మానేస్తాను" అంది తన్మయి.

"అహా, అంత దూరం నుంచి వచ్చి నిన్ను తీసుకురాకుండా పెళ్లికి వచ్చారేవిటని అందరూ మమ్మల్ని ఆడిపోసుకోవడానికా?" అంది జ్యోతి రివర్సులో.

తన్మయికి తలపోటు రాసాగింది.

"నన్నేం చెయ్యమంటావో చెప్పు" అంది ఓపిక పట్టి తల్లి దగ్గిర కూలబడుతూ.

"ఏం చేస్తాం, మన ఖర్మ ఇలా కాలేక" అని వెనక్కి తిరిగి కూచుంది జ్యోతి.

★★★

పెళ్లి సాయంత్రం అనగా ఆ ఉదయాన వెళ్లేరు.

దగ్గిర చుట్టాలంతా ఆ రోజే రావడంతో అప్పుడే పెళ్లి కొడుకుని చేసేరు.

అందరూ వెళ్లి అక్షింతలు వేయసాగేరు. తన్మయిని పెళ్లి కొడుకు పిన్ని వరసయ్యే ఆవిడ పక్కకు పిలిచింది.

"ఇలా చూడమ్మా, శుభమా అని పెళ్లి జరుగుతూంది ఇక్కడ. మొగుడూ పెళ్లాలు కలిసి దీవిస్తున్నారు. నువ్వు, మీ ఆయన విడిపోయేరంటగా. నువ్వేవనుకోకపోతే అక్షింతలు మాత్రం వెయ్యకు" అని నసిగింది.

తన్మయికి ఒక్కసారిగా దు:ఖం ముంచుకొచ్చింది.

అక్కడ ఒక్క క్షణం కూడా ఉండ బుద్ధి కాలేదు. తల్లి, తండ్రుల్ని అక్కడ వొదిలిపెట్టి వెళ్లలేక, ఒక పక్కగా వెళ్లి కూచుండి పోయింది.

భర్త పోయిన ఆవిడొకామె వచ్చి తన పక్కనే కూచుని నిట్టూర్చడం గమనించింది తన్మయి.

సంప్రదాయాలంటూ మనుషుల మూఢ ప్రవర్తనలకు విసుగు పుట్టింది తన్మయికి. ఏమీ చేయలేని నిస్సహాయత. ఇక మీదట బంధువుల ఇళ్లకు రాకూడదని నిశ్చయించుకుంది. ఇంతకు ముందెప్పుడో ఇలాగే బంధువుల్లో అవమానం జరిగినప్పుడు ఇలాగే నిశ్చయించుకున్నది, కానీ తల్లీతండ్రీ ఈ పనిమీదే తన దగ్గరకు వచ్చినపుడు ఎలా రాకుండా ఉంటుంది? ఎన్నో రోజులు ఎక్కడికీ వెళ్లక ఒకసారి వెళ్లి చూద్దామని వచ్చినందుకు తగిన శాస్తి జరిగింది తనకు.

దు:ఖం ఆపుకోలేక కింద గేటు దగ్గరకు వచ్చింది.

వచ్చిపోయే చుట్టాల్లో కొందరు "ఇక్కడ ఉన్నావేవమ్మా, పైన పెళ్లికొడుకుని చేస్తుంటేనూ" అనసాగేరు.

ఎదురుగా కిరాణా దుకాణం దగ్గిర ఎవరో ఒకతను బండి స్టాండు వేసి కొనడానికి వెళ్లేడు. వెనక నుంచి అచ్చు ప్రభులాగే ఉన్నాడు.

తన్మయికి అంత దుఃఖం లోనూ ఒక్కసారి అతన్ని చూడాలని కుతూహలం కలిగింది. రోడ్డు దాటి అటు వెళ్లడానికి సాహసం కలగలేదు. ఒకవేళ నిజంగా ప్రభు అయితే! అతను తనని చూస్తే పలకరించకుండా ఉండడు. ఇదంతా ఎవరయినా చూసి, అమ్మా నాన్నలకు తప్పకుండా చెపుతారు.ఆ తర్వాత జరిగే రభస తల్చుకోవడానికే భయం వేసి, చప్పున మెట్లెక్కి పైకి వచ్చేసింది. చివరి మెట్టు తిరుగుతూ మనసాపుకోలేక అటుగా చూసింది.

సరిగ్గా బండి స్టార్టు చేస్తూ పైకి చూసేడతను. ప్రభు! అవును ప్రభుయే!!

తన్మయి గుండె ఒక్క క్షణం ఆగి కొట్టుకోవడం మొదలు పెట్టింది. కానీ అంత పై అంతస్తులో మెట్లెక్కుతున్న అనేక పట్టుచీరల్లో తనని అతను చూసినట్లు లేదని అర్థమైంది. తన చుట్టూ ఏం జరుగుతున్నదీ మైమరచిపోయి, అతని బండి కనుచూపుమేర దాటేంత వరకూ చూస్తూ , అలాగే ఉండిపోయింది. మధ్యాహ్నం భోజనాల దగ్గిర, సాయంత్రం పెళ్లి దగ్గిరా ఎక్కడ చూసినా, ఎవర్ని చూసినా ప్రభు కనిపించసాగేడు. అతని ఊహ వచ్చినపుడల్లా పెదాల మీద చెరగని చిర్నవ్వు మొలుస్తూనే ఉంది. కానీ పొద్దున్న జరిగింది జ్ఞాపకం వచ్చి పెళ్లి మండపంలో అక్షింతలు వెయ్యడానికి వెళ్లకుండా దూరంగా ఉండి పోయింది తన్మయి. తనని, ప్రభుని వాళ్ల స్థానాల్లో ఊహించుకుంటే ఎందుకో ఒకరకమైన వేదన మొదలయ్యింది. తన చుట్టూ ఉన్న వీళ్లంతా ఇలాగే ఆశీర్వదిస్తారా? ముఖ్యంగా తల్లీతండ్రీ ఒప్పుకుంటారా?!

జ్యోతి కూతురి ముఖంలో భావాల్ని మరోలా అర్థం చేసుకుంది.

మర్నాడు ఇంటికెళ్లగానే "నిన్న పెళ్లిలో అందరూ జాలిపడడమే మమ్మల్ని చూసి. మా బతుకులే ఇలా తగలడ్డాయి. ప్రపంచంలో అందరూ బాగున్నారు. అప్పుడే నువ్వు ఆ దగుల్బాజీ వెధవని పెళ్లి చేసుకుంటానని పట్టుబట్టకబోతే ఇవన్నీ జరిగేవి కావు. ఇప్పుడు ఏడ్చి ఏం లాభం?" అంది నిష్టూరంగా.

తల్లి ఇలా మాట్లాడడం కొత్త కాకపోయినా బాధ మాత్రం ప్రతీసారీ కలుగుతూ ఉంది. తను మళ్లీ పెళ్లి చేసుకుంటేనే ఇటువంటి సమస్యలన్నీ తీరుతాయేమో అని నమ్మకం కలగసాగింది తన్మయికి. కానీ తల్లీ, తండ్రీ తన దగ్గర ఉన్న వారం రోజులూ ప్రభు ప్రస్తావన తేవాలనుకునీ, తేలేకపోయింది తన్మయి. చిత్రంగా ఇప్పటివరకూ వాళ్లు కూడా ఎప్పుడూ తనకి మళ్లీ పెళ్లి చేయాలనే ప్రస్తావన తీసుకు రాలేదు.

తను ఇంకా అటువంటి ప్రస్తావనలకు సిద్ధంగా లేదనా? లేక ఇక తను జీవితాంతం ఇలా ఉండవల్సిందేననా? కారణాంతరాలు ఏవైనా పెళ్లి విఫలం అయినపుడు మగవాళ్లు జీవితాన్ని చక్కదిద్దుకున్నంత వేగంగా ఆడవాళ్లు చక్కదిద్దుకోలేరన్న వాస్తవం క్రమంగా

బోధపడసాగింది తన్మయికి.

★★★

ఆ ఉదయం తాయిబా అమ్మా, నాన్నా వచ్చేరు.

వస్తూనే "బేటీ, ఎలా ఉన్నావు" అంటూ వాకిట్లోనే కూతురుని బెంగగా కౌగలించుకుని కన్నీరు మున్నీరయ్యింది ఆ తల్లి.

జ్యోతి, భానుమూర్తి బయలుదేరిన ఉదయం జ్ఞాపకం రాసాగింది తన్మయికి.

బాబుని అక్కున చేర్చుకుని బుగ్గలు పుణుకుతూ "బాగా చదువుకో నాన్నా" అంది జ్యోతి.

తన్మయి వైపు తిరిగి "జాగ్రత్తగా ఉండమ్మా" అంది.

తన్మయికి అమ్మా, నాన్నా తనని వదిలి వెళ్తుంటే కళ్లల్లో నీళ్లు వచ్చేయి.

తల్లి తననూ అక్కున చేర్చుకుంటే బావుణ్ణని అనిపించింది.

గుమ్మం దగ్గిర బయటకు వచ్చి నిలుచున్న తాయిబాతో "ఏమాటకామాటే చెప్పుకోవాలి, మాకు మా అమ్మాయి మీద కంటే మా మనవడి మీదే ప్రేమెక్కువ, వాణ్ణి ఒదిలి ఉండలేకే వచ్చేం. కొంచెం చూస్తుండమ్మా" అంది జ్యోతి.

తన్మయికి మనసు చివుక్కుమంది. రిక్షా ఎక్కుతున్న తల్లిని, తండ్రిని చెయ్యి పట్టుకుని ఎక్కించింది.

తనకు మాత్రం వీళ్లంటే ప్రాణం. తిరిగి ఆ ప్రేమను వాళ్ల నుంచి పొందలేకపోవడం తన దురదృష్టం. తనలో తనే నిట్టూర్చింది.

లోపలకి వెళ్లబోతూ ఉంటే, తాయిబా వెనకే వచ్చింది, "మేడం, మనసు బాగలే, కూసో వచ్చా" అంటూ.

"రా తాయిబా" అని కుర్చీ వేసింది

అయిదు నిమిషాలైనా, ఉలకక పలకక ఉన్న తాయిబా వైపు చూస్తూ, "అంతా బానే ఉందా?" అంది.

"ఏం సెప్పను మేడం, నా తలరాత గిట్లున్నది. మీతో సెప్పుకుంటెనన్న కొంచెం పరేషాన్ తగ్గుతదని అచ్చిన." అంది

"చెప్పు తాయిబా" అంది అనునయంగా తన్మయి.

"మా ఆయినకు, నాకు గిది రెండో పెళ్లి" అంది తాయిబా.

ఆశ్చర్యంగా చూసింది తన్మయి.

ఈ అమ్మాయి జీవితంలోనూ కష్టాలేనన్నమాట. కానీ ఎప్పుడూ చెదరని చిర్నవ్వుతో కనిపిస్తుంది.

"నా సిన్నపుడె నాకు యాభై ఏణ్డ్ల వానికిచ్చి కట్టబెట్టిన్రు. వాడేమో డబ్బు పోస్తడని గామోసు. మా అమ్మకి సుతరామూ ఇష్టం లేకుండె. మా బాపు నచ్చజెప్పి పెండ్లి సేసిండు. నా అదృష్టమొ, దురదృష్టమొ కాపురానికి పోక ముందె యాక్సిడెంట్ల వాడు పాయె." అని ఆగి నీళ్ల కోసం సైగ చేసింది.

మంచి నీళ్లు తీసుకు వచ్చి, "మెల్లగా, ముందు స్థిమితపడు తాయిబా" అంది తన్మయి.

"ఇరవై ఏండ్ల వయసున గిదో గీ సమ్మందం మా చిన్నాయిన తీసుకుని అచ్చిండు. అతనికి ముందు పెండ్లాము సచ్చిపాయె. మనిసి మంచోడే, కానీ లేని దురలవాటు లేదు. పగలూ, రేత్రీ యేపుకు తింటుండె. ఇంక నయం ముందూ, యెనకా ఎవరూ లేరు. రెండేళ్ల క్రితం దుబాయి పొయ్యిండు. మూడు నెల్ల బట్టి నయాపైస పంపకపోతుండె, మనిసి మంచిగనె ఉన్నడని దుబాయిల ఉన్న మా సిన్నమ్మ కొడుకు సెప్పిండు. ఒక ఉత్తరం లేదు, కబురు లేదు. ఏం పోయెగాలమొచ్చెనో ఏమొ. నాకు గిట్ల పిల్లలు లేరని, దేన్నైనా పెట్టుకున్నడేమో

అని దౌటు కొడ్తంది. ఈడు నన్ను ఏడ ఇడిసిపెడ్తడోనని మస్తు పరేషాను అయితంది మేడం. రెండో పెళ్లిజేసుకుని సుకాన ఉన్న నా ప్రాణం దుక్కాన బెట్టుకున్ననే అని ఏడ్వని రోజు లేదు" అని దు:ఖపడింది.

కాస్సేపు నిశ్శబ్దంగా తాయిబా చెయ్యి నిమురుతూ కూచుండి పోయింది తాయిబా.

"అయ్యో, అమాయకమైన ఈ అమ్మాయికి ఎంత కష్టమైన జీవితం మిగిలింది" అని బాధ మొదలయ్యింది.

"దిగులుపడకు, అన్నీ చక్కదిద్దుకుంటాయి" అంటూ తాయిబాకి ధైర్యం చెప్పింది.

అన్నదే కానీ అప్పట్నించీ మళ్లీ మళ్లీ తాయిబా మాటలు గుర్తుకురాసాగేయి.

"రెండో పెళ్లిజేసుకుని సుకాన ఉన్న నా ప్రాణం దుక్కాన బెట్టుకున్న......"

తను మళ్లీ పెళ్లి చేసుకోవాలని ఆశపడడం ఇలాగే దు:ఖదాయకమవుతుందా?

ఇప్పుడు తన మానాన తను, ఉన్నంతలో హాయిగా ఏ బెడదా లేకుండా జీవిస్తూంది.

ప్రభుతో మళ్లీ జీవితం పంచుకోవడం అనే ఆలోచనతో తను కోరి కష్టాలను కొని తెచ్చుకుంటూందా?....ఏమో....

★★★

ఆ రోజు ఒంట్లో నలతగా అనిపించి కాలేజీకి వెళ్లకుండా ఇంట్లో ఉండిపోయింది తన్మయి.

పదకొండు గంటల వేళ తలుపు చప్పుడయితే మెల్లగా లేచింది.

తాయిబా, పక్కనే సిద్దార్థ.

"ఇగో మేడం, ఇంగ్లీషు సారు ఇల్లు సూపించమంటే నేనూ అచ్చిన. సుస్తీ ఉంటే రాండ్రి, దావఖానకు పొయ్యొద్దాం" అంది తాయిబా.

తన్మయి ఫర్వాలేదన్నట్టు తలూపింది.

తాయిబా పక్క తలుపువైపు వెళ్లడం చూసి, "అయితే తనింట్లోనే మీరు అద్దెకుంటున్నారన్న మాట" అని కూచుంటూ, "ఏమిటి? ఎలా ఉన్నారు?" అన్నాడు సిద్దార్థ.

తన్మయి జుట్టు సరిచేసుకుంటూ "కొంచెం నలతగా ఉంది, అంతే" అంది బలవంతంగా చిన్న నవ్వు నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"ఈ మధ్య మీరు అన్యమనస్కంగా ఉండడం గమనిస్తూనే ఉన్నాను, ఎప్పుడూ ఏదో బాధలో ఉంటున్నారు. అంతా ఓకేనా? ఏమీ అనుకోకపోతే కారణం తెలుసుకోవచ్చా?" అన్నాడు సిద్దార్థ.

అప్పటి వరకూ దాచుకున్న దు:ఖం కట్టలు తెంచుకుంది తన్మయికి.

తన్మయి తన గాథ చెప్తున్నంత సేపూ రెప్ప వాల్చకుండా వినసాగేడు.

చివరగా ప్రభు గురించి చెప్పి తన్మయి గట్టిగా ఊపిరి తీసుకుంది.

ఇంతలో తాయిబా టీలు పట్టుకొచ్చి ఇచ్చింది.

"నువ్వు కాలేజీ మానేసి ఈ పనులన్నీ చెయ్యాలా తాయిబా" అంది తన్మయి.

"అట్లంట వేంది మేడం, అయినా ఏమీ గాదులే, ప్రిన్సిపాల్ సారుకి సెప్పొచ్చిన, ఇంగ్లీసు సారెంబడి పోతున్న అని" అని

సిద్దార్థ వైపు తిరిగి, "నువ్వయినా చెప్పు సారూ, ఎప్పటికీ ఏమో పరేషానయితది, ఇగ ఆరోగ్యం గిట్ల గాక ఏమయితది?" ఆప్యాయంగా అని, "గిప్పుడే వస్త" అని లేచింది తాయిబా.

టీ తాగి కప్పు కింద పెడుతూ

"ఐ రియల్లీ అప్రిషియేట్ యువర్ బ్రేవ్నెస్ తన్మయీ. ఐ అడ్మయిర్ యూ. జీవితంలో కష్టాల్ని కత్తి ఝుళిపిస్తూ విజయవంతంగా నెగ్గుకొచ్చేరు మీరు. మీకు ఇంకా దు:ఖమా? లేవండి, కళ్లు తుడుచుకోండి. ధైర్యంగా ముందడుగేయమని నేను మీకు చెప్పక్కరలేదు" అన్నాడు.

ఇంకా అలాగే ఉన్న తన్మయి వైపు చూస్తూ, "మీరనుమతిస్తే ప్రభుని నేను కలుస్తాను. అతను మీకు సరైన వాడవునో, కాదో తెలుసుకోవడానికి మీకు సహాయం చేస్తాను, ఏమంటారు?" అన్నాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments